

**Jan Machnik, Anna
Dzieduszycka-Machnikowa, Barbara
Burchard, Jadwiga
Kamieńska, Bogdan
Balcer, Krzysztof Kaczanowski**

Iwanowice, pow. Miechów

Informator Archeologiczny : badania 3, 75-76

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ściowo zachowane zapinki z taśmowatym kabłąkiem ukształtowanym esowato oraz grzebykiem z wysoką i szeroką pochwą, /4 różnie zachowane/, klamra do pasa oraz oszęć dwustożkowatego, zdobionego przęślika.

Przebadano przypuszczalnie całość cmentarzyska.

IWANOWICE, pow. Miechów

Zakład Archeologii Małopolski

IHKM PAN w Krakowie

Badania prowadzi doc. dr Jan Machnik przy współudziale mgr Anny Dzeduszyckiej-Machnikowej, mgr Barbary Burohard, mgr Jadwigi Kamińskiej, mgr Bogdana Balcera, mgr Krzysztofa Kaczanowskiego /antropolog/. Trzeci sezon badań na wzniesieniu "Babia Góra". Osada i cmentarzysko kultury mierzanowickiej. Także ślady osadnictwa neolitycznego, kultury trzcinięckiej i Łużyckiej.

Badania miały charakter szerokopłaszczyznowy. W roku sprawozdawczym odsłonięto ok. 25 arów powierzchni, a więc łącznie z poprzednimi sezonami zbadano już ok. 65 arów. Stwierdzono, że osada mierzanowicka obejmowała nie tylko południowo-wschodni, cypłowaty skłon wzniesienia /rejon I/ ale w pewnym okresie rozszerzyła się na jego kulminację /rejon II/. Zbadano m.in. obiekty z najstarszej fazy kultury mierzanowickiej z materiałem tzw. grupy Chłopice-Veselé. Uzyskano dużą ilość kości bydła domowego oraz zwierząt dzikich. Na terenie osady natrafiono też na kolejny pochówek krowy. Uchwycono dalszy zasięg głębokiego

rowu, który otaczał całą osadę od strony południowej, a nie jak sądzono uprzednio tylko jej część przeznaczoną dla bydła. Rów ten oddzielał zarazem osadę od omentarsyska zajmującego południowy skłon wzniesienia. Na dnie rowu we wszystkich przebadanych jego odcinkach zauważono ślady po kołkach - być może niskiej palisady utrudniającej przejście. Na omentarsysku sbadano dalszych 29 zachowanych pochówków i kilkanaście zniszczonych przez obiekty kultury żuzyckiej. Łącznie z grobami badanymi w roku 1968 odsłonięto już ponad 60 pochówków, co stanowi zapewne ok 50% zachowanej części omentarsyska. Wyposażenie zmarłych / ułożonych z reguły na boku prawym lub lewym z lekko podkuroszonymi nogami / jest bardzo skąpe, a najczęściej brak go zupełnie. Na szczególną uwagę zasługuje grób parzysty dwóch młodych mężczyzn zwróconych twarzami ku sobie, dotykających się palcami rąk. Uderza duża jednolitość cech antropologicznych wszystkich szkieletów. Zauważono częstsze lokowanie pochówków mężczyzn w zachodniej części omentarsyska. Uzyskano wiele nowych wskazówek o powiązaniu kulturowym osady z Kotliną Karpacką. Badania będą kontynuowane.

JAKSICE, pow. Inowrocław

patrz wczesne średniowiecze

JEZIORA MAZURSKIE

patrz badania penetrujące